

Христа, а онѣзи външнитѣ, езичниците нѣма да се спасятъ. Питамъ: на какво се обосновава това твърдение? Билъ ли е нѣкой свѣтникъ на Бога, та да знае, кой се спасява, и кой не? Кой отъ тѣзи богослови, философи учени, проповѣдници сѣ били въ това врѣме, когато Богъ е създавалъ свѣта? Когато Богъ рѣшилъ да направи човѣка, създалъ го, но свѣтвалъ ли се е съ нѣкого? Може ли нѣкой отъ свѣтитѣ да каже, че билъ въ това врѣме при Бога? Всички ще кажатъ: прѣдполагаме, но нищо не знаемъ. Турцитѣ казватъ: олабелиръ — възможно е. Знаете ли, колко сѣ смѣшни тия заключения? Единъ отъ турскитѣ султани поискалъ да се явятъ най-умнитѣ хора при него и да му кажатъ нѣщо, което не може да бжде, т. е. нѣщо, което султанътъ не може да повѣрва, нѣкоя лъжа. Той опрѣдѣлилъ едно голѣмо възнаграждение на онзи, който му каже една отрицателна истина. И започватъ да се изреждатъ учени философи отъ разни краища. Идва единъ турски философъ, който му казва: „Царю ефенди, майка ми насади едно паче яйце, но като се търкулна това яйце, отъ него излѣзе една камила“. „Олабелиръ — възможно е“, казва султанътъ. Този философъ си заминава. Значи султанътъ не отрича тази истина. Идва другъ единъ философъ и казва на султана: „Баща ми изтрѣгна единъ косъмъ отъ брадата си, направи го на мостъ. който постави на Дунава, и всичкитѣ наши войници минаха по него“. „Олабелиръ“ казва султанътъ. Трети, четвърти философъ се изредили, кажатъ нѣщо на султана, той имъ каже „олабелиръ“, и тѣ си заминаватъ. Най-послѣ идватъ нѣколко души ха-